

PRVNÍ PŘÍHODY

Dostupné z webu: <http://www.vindove.cz/category/prihody/>

Autor: Lúan Réлта (Lúo Vlkovic)

©2016, Všechna práva vyhrazena.

Vindové po krvi

„Jen opravdu neradi dovolují skládat přísahy, neboť přísahat u Vindů znamená pro trestající hněv bohů totéž co přísahat křivě. Proto se jen podezřívavě staví k mým badatelským metodám, přesnému dokazování a diskutování, ke svaté knize, písemným pramenům, učitelce historii a všemožným pokusům. Jak by tomu také mohlo být jinak, když Vindové mají rozličné způsoby modlářství a neshodnou se ve stejném pověrečném zvyku.“ – Johan

Jednoho krásného dne se po džbánku vybrané medoviny Drako z Hor rozhodl, že prozkoumá původ Vindů po krvi. Inspirován návštěvou Johana ze skotských kopečků na severozápadním okraji světa, Drako s rukou přiloženou na bradě usoudil, že bude stejně jako Johan svá jednotlivá zjištění označovat nesmyslnými a náhodně zvolenými hláskami a číslicemi. Posadil se na okraj bukového lesa a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Zavřel oči. Pokoušel se vzpomenout si na všechny ty dávné příběhy, které o jeho předcích vyprávěly. Když se tak v zamyšlení šťoural lískovým proutkem v uchu, zničehonic ho osvítila žádaná myšlenka. Před mnoha a mnoha věky, když Vindové, nazvaní tak lidmi mluvícími řečí předků, vyšli díky Slunci z velikého proudu v podobě Labutí, přistáli na lesní mýtině a díky doteku Země se proměnili zpět v lidi oděné v bílém oblečení, jejich krev byla převážně cítit vůní, kterou Drako označil jako M4, respektive díky působení tekutého medu v jeho těle jako M4pětOsm. „Matku této vůně,“ začala síla nápoje skrze Draka promlouvat, „měli někteří lidé, naši předkové po krvi, kteří v jiném čase tvořili šňůrovou keramiku ... a jedli obilí.“ Drako se usmál, načež se opět vrátil k výstupu z velikého proudu. V té době žili Vindové celkem spokojeně, jejich společenství prosperovalo, a dokud se chovali vhodně, víly a ostatní obyvatelé Přírody jim ve všem pomáhali. Avšak časy se mění. Cizinci se začali rozpínat, potomci těch, kteří mluvili řečí předků, ustupovali před kdovíkým z Jihu a mezi Vindy samotnými vznikaly mnohé nepokoje, obzvláště proto, že se z jihovýchodu nějací jezdci na Koních rozhodli, že si vyrazí na projížďku do srdce světa, zatímco se zalykali kouřem z jistých vysokých zelených rostlin s ostrými okraji listů. Někteří Vindové to už nemohli vydržet a začali dále ustupovat až za Bílou řeku na Východě. Tito Vindové, kteří postupně ve velmi dlouhém časovém rozmezí odcházeli, měli krev s vůní L1. Mnoho času uplynulo. Východní Bílá řeka pravila Vindům, aby se vrátili zpět do srdce světa a naplnili svůj osud strážců. Jiným se zjevil sám Mocný Vid, který přinesl podobné poselství. Někteří Vindové poslechli a vrátili se, jiní se vydali dále na Východ nebo postupně směrem na Jih, který sliboval zajímavá dobrodružství. Mezitím se však postupem času těm Vindům, kteří od samého počátku zůstali a bojovně hájili srdce světa, provoněla krev líbeznou vůní L2. Díky tomu, že tato odnož Vindů zůstala v srdci světa, se vůně L2 nachází pouze tam a nikde jinde na světě – tedy pokud přeci jen ano, tak jen ve velmi malých kapičkách. Protože Vindové pochází ze srdce světa, všechny tři vůně M4, L1 a L2 jsou v těch místech nejběžnější a nejsilnější. Vindům se podařilo zacpat panovačným cizincům cestu, díky slibu Bílé a Červené řeky odrazit obry a pohrdnout západní říší, k čemuž velmi přispěl mocný hrdina Rozrazil, jenž Vindům ukázal, že i když jsou jen malí, jsou plní mocné síly, stejně jako malí Rozrazilové kvetoucí v lese.

Drako se zhluboka nadechl. Podíval se směrem na hory, pak půlnočním, tedy severním, směrem na území Lužice, načež se obrátil směrem ke straně polední, tedy jižní, na území Našinců. Vstal. Podíval se východním směrem, pak západním. Motal se. Les voněl vůní květin. Drako začal něco počítat na prstech, načež se mu v hlavě ozvala další označení: H5, H6, U4, U5 ... Nakonec se mu tak zamotala hlava, že se raději znovu posadil. Povzdechl si, protože dostal chuť na další medovinu.

Lešiho zkouška

Věřilo se, že dokud se krasnoludci objevovali, bylo na světě lépe, a protože je vyhnalo kostelní zvonění, je na světě bída.

Jednou se Stado s Ladem rozhodli, že vyrazí na procházku územím Našinců. Když opustili oblast Hor a skrze hluboké lesy pronikali kolem ohromných šedých pískovcových skal, najednou je překvapila Oldova družina, která se právě vracela z říše pravděpodobně od samotného císaře. Jen tak tak se Ladovi se Stadem podařilo zmizet v neprostupných bažinách, kam se Oldova družina naštěstí ani nenamáhala vstoupit. Všude byla cítit vůně lesa spolu se zápachem mokřadů. Najednou však Lado nepozorně prošel kolem velmi zvláštního kamene, asi nějakého božkamu, a úplně se v těchto zapomenutých končinách ztratil takovým způsobem, že nemohl najít ani cestu zpět. Něco neviditelného ho vedlo skrze houštiny, něco k němu potichu mluvilo. Lado se vzpamatoval a snažil se najít nějaká vodítka, která by ho navedla na správnou stezku. Žáby kvákaly a nenápadně poskakovaly v kapradí. Všechno se zdálo být v pořádku, avšak Lado hluboko uvnitř tušil, že tomu tak není. Nadechl se. Lískový proutek kmital ze strany na stranu. Lado se začal rozhlížet, poslouchat a cítit vše kolem. Zapojil své jestřábí smysly a poznal, že na jednom místě u trnkového keře neroste ani stéblo trávy. Lado se k tomu místu opatrnými krůčky vydal, avšak ještě před tím, než by k němu býval došel, se přímo před ním mezi stromovím objevila postava. Měla na sobě svůj obvyklý kožený oděv ozdobený lesní zelení a břechtanovými listy. Byl to Leši, který se se zelenavým zábleskem v očích záladně usmíval. Poradil Ladovi, aby si příště dával větší pozor, jelikož všechno kolem se může vždy chovat záškodně a je jen na Ladovi, aby skrytá kouzla odhalil. Poté se Leši znovu usmál a zamotal Ladovi hlavu tak, že ten ihned na místě usnul. Slunce se pohybovalo po nebeské modři. Teprve po velmi dlouhé době se Lado probudil, ovšem již neležel uprostřed bažin, nýbrž spokojeně vleže drncal na jedoucím dřevěném voze, který se pohyboval po prašné cestičce. Úplně vpředu na Koni jel rozesmátý Stado. Všude kolem Lada na voze stáli muzikanti, kteří se nakláněli přes okraj, zpívali, hráli na píšťalky, struny, bubínky a všelijaké další nástroje. Po Ladově boku se nacházely pletené košíky s jablky, vejci, praženými zrníčky a všelijakými dalšími pochutinami, obilnými plackami a ovocem. Lado zamrkal svýma rozespálýma očima. Po jeho pravici se přes okraj vozu nakláněla velmi pohledná dívka, která měla tváře obarvené na bílo a na červeno. Najednou se otočila a nenápadně se na Lada usmála. Její oči zářily. Lado už od prvního pohledu poznal, že byla stejně vysoká jako on, což ho nad míru vzrušovalo a působilo mu slast. Věděl, že stejně vysoké dívky sice měly stejnou celkovou výšku, ovšem jejich nohy se zdály být delší. Půvabná dívka se znovu usmála, načež se opět pustila do zpěvu a otočila se na kolemdoucí, kterým se písnička velmi líbila. Byla velmi zpěvná. Pojedeme-poje-poje-pojedeme-pojedem! Lado zrudl. Přes dolní část těla si přehodil u jídla se válející deku, aby zakryl svůj zoufalý stav, načež se nenápadně půvabné dívce jen na zlomek okamžiku podíval pod sukni. Lado byl rudý jako zralý šípek. Pohlédl na jasné Nebe, do ruky vzal jablíčko z košíku a bez jediného slova se do něj pustil. Usmíval se a v duchu Lešimu děkoval. Byl spokojený tak moc, že se to ani nedá popsat.

Ztracené jablko

Ten, kdo štědře rozdá to, co získal, vytvořil, vypěstoval nebo nakradl, může se před Mocného Vida postavit ve vsí důstojnosti, neboť život, který žil, jistě zbytečný nebyl. Avšak pokud by dotyčný jen vše hromadil a s kamennou tváří se díval na to, jak lidé v jeho vesnici trpí, strádají a hladoví, pak se dočká jen hněvu bohů a věčného pohrdání.

Jednoho krásného letního rána Lado v době, kdy byl ještě docela malinkatý chlapec, našel na rozlehlém pařezu uprostřed lesa krásné červenožluté jablíčko. Bylo tak veliké a šťavnaté, že se z toho malému Ladovi málem zamotala hlava. Podívoval se, kde jen se tam to podivné jablíčko vzalo. Všude byla cítit vůně statných Borovic a mnohých hub, které pokrývaly lesní podestýlku. Malý Lado měl své hnědé vlasy převázané koženým provázkem, i když to zatím vůbec nebylo nutné, jelikož mu vlasy od postřižin ještě pořádně nedorostly na původní délku. Nakonec se Lado vzpamatoval a s vděčností jablíčko z pařezu sebral, načež se ani neohlížel a odpelášil rovnou do svého domečku ve vesnici, která se nacházela na úbočí mírného horského kopečku. Jeho maminka nebyla doma, a tak se Lado rozhodl, že si zatím jablíčko bezpečně odloží na kamennou pec a půjde ji vyhledat. Nakonec ji našel poblíž bukového lesa a s dětským nadšením ji za ruku odtáhl zpět do domečku. Když jeho maminka viděla, jak mu zářily oči, tajemné jablíčko ji také začalo zajímat. Avšak jakmile oba dorazili k peci, spatřili, že jablíčko zmizelo. Lado se vylekal a zoufale se začal rozhlížet po místnosti, jestli se náhodou to pěkné jablíčko někam nezakutálelo. Po chvíli snažení se Lado posadil na Zem, načež si položil dlaně přes obličej. Když jeho maminka viděla, jak se její syn trápí, poradila mu, aby se pořádně rozhlédl kolem, jestli by nenašel stopy, které po sobě možná zloděj zanechal. Lado poslechl. Po čtyřech se začal plížit po místnosti a hledat stopy. Avšak ani po několika pokusech žádnou stopu nenašel. Rozhodl se proto vzít na lůžku se válející lískový proutek a najít zloděje pomocí něj. Ať už byl skutečně hnán vnuknutím nebo jen dětskou zbrklostí, nakonec mu přeci jen proutek začal udávat směr. Lado vyšel z domu, vyběhl na kopec za vesnicí, načež seběhl po jeho zelenající se straně. Jakmile došel na prašnou cestičku, znovu seběhl dolů až k šípkovým keřům, u nichž v hrubém oděvu odpočívala vesnická babička. Malý Lado ji svým zběsilým přiletem vytrhl z klidného spánku. Pohodil hlavou a upřel na babičku svůj tmavozelený pohled, který by dokázal propíchnout snad i tu nejtvrďší skálu. Když si babička vyslechla, co se chlapci přihodilo, zhluboka se nadechla a vlídně mu pověděla, že se takové podivné věci občas stávají i dospělým. Bojovníci to prý zažívají skoro pořád, zvláště ti, kteří se cvičí v lukostřelbě uprostřed lesních hlubin. Ve světle slunečních paprsků se mihnou jestřábí křídla právě ve chvíli, kdy bojovník tím směrem zamíří. Vystřelený šíp zničehonic zmizí a není nikde k nalezení, i kdyby to místo pak někdo pročesal skrz naskrz. Správný obřad, správný čas, správné místo způsobí, že něco projde skrze šípkový keř, ať už na jednu nebo na druhou stranu. Lado už byl z toho vysvětlování poněkud nevrlý, díky čemuž zrudl jako to jablíčko, které našel. Babička se při pohledu na něj a jeho roztomilou tvářičku rozesmála. Nakonec mu pověděla, že skřítkové, kterým to kouzelné jablíčko ve skutečnosti patří, jsou ochotní mu ho předat, pokud dokáže najít rostlinku z čisté léčivé sluneční síly, která sama představuje jablíčka na pevné Zemi. Lado zamrkal očima, protože mu z počátku tato zvláštní hádanka vůbec nedávala smysl. Potom babičce poděkoval a jen tak, bez nějakého úmyslu, se pomaličku vydal směrem k poli. Celou cestu přemýšlel nad tím, co bylo myšleno tou hádankou. Když však najednou ucítil sladkou, skoro až jablečnou vůni kvetoucího Heřmánku a ve světle slunečních paprsků spatřil jeho žlutobílou hlavičku, celý se rozzářil. Opatrně k rostlince přišel, načež se pořádně podíval mezi její husté stonky. Jaké bylo jeho překvapení, když tam najednou skutečně uviděl zářit to prapodivné červenožluté jablíčko. Lado měl takovou radost, že svým vysokým

hláskem vykřikl na celou vesnici. Potom jablíčko opatrně vzal, nezapomněl poděkovat skřítkům a vyrazil zpět na cestičku, která se táhla na kopečku nad šípkovými keři. Rozhodl se, že už jablíčko nepustí z ruky. Byl tak nadšený a spokojený, že si začal zpívat písničky, které ho naučila jeho maminka, když ještě ani pořádně neuměl mluvit. Slunce svítlo na chlapcův obličej. Lado si prvně ani nevšiml, že směrem od lesa přichází tři lidé. Jeden z nich byl statný mladík Jaro, který malého Lada cvičil v boji s mečem a lukem. Jeho tvář byla vážná. V náručí nesl malou holčičku, která ho se slzami v očích objímala kolem krku. Netrvalo dlouho a Lado poznal, že je to Mlada, která si s ním a s ostatními dětmi často hrála, i když byla o pár let mladší než Lado. Za Jarem pak za sebou šli dva mladíci, kteří na dřevěných nosítkách ze stromových klád nesli něco velkého, co bylo ze všech stran překryto zakrváceným oblečením, aby nikdo nepoznal, co to bylo. Všichni se tvářili vážně a smutně, avšak zároveň mužně a silně, neboť v tomto čase si každý správný muž, který má být pro ostatní oporou, nesmí dovolit ani jedinou slzičku. Když Jaro s Mladou v náručí přišel k Ladovi, udělal takový výraz v obličejí, že malého Lada ani nenapadlo se ptát, co se vlastně stalo. S upřímným dětským leskem v očích se nakonec rozhodl, že bez jediného slova Mladě dá to kouzelné jablíčko, aby ji utěšil a vykouzlił úsměv na tváři, ať se stalo, co se stalo. Natáhl svou malou ručičku, která pomalu nedosahovala ani k Jarově hrudi. Jaro jablíčko se stále vážným výrazem vzal a předal ho Mladě, která ho jen rychle jako blesk popadla, načež opět přitiskla svůj obličej k Jarovu rameni. Vítr hladil po tvářích. Jaro se na Lada malinko usmál, načež následován ostatními mladíky pokračoval dále na náves, kde se už začali shromažďovat zvědaví vesničané. Lada popravdě ani nezajímalo, co se vlastně stalo, proto se okamžitě rozběhl zpět do svého domečku, popadl krásnou vyřezávanou dřevěnou píšťalku a vyrazil směrem k potůčku, který se líně plazil podél bukového lesa. Malý Lado se posadil na mokrou travnatou Zem a zalit teplým slunečním světlem spustil veselou písničku, která se nesla až za hory a doly k uším těch, kteří pro něj připravili ten zvláštní dáreček.

Jak malý Lado vařil mýdlo

Po pět století se Vindové budou udatně bránit kříži, a to odvážně i přes všechny výhody, které říše a její způsob života nabízí. Po pět století budou dávat přednost smrti před podobením, duchům lesa před majestátními budovami z kamene. Z říše bohů Vindům pomůže Mocný Vid, který zplodí hrdinu Přemysla, z rostlinné říše přijde silou čistce oděný hrdina Rozrazil, jenž zachrání srdce světa, a z lidské říše pak předstoupí udatný hrdina Neklid. Ženy bojovnice předvedou tance s mečem, křísníci zazáří ohněm, Červená a Bílé řeky dodrží své sliby a Pravdy Vid všem ukáže, co je v životě důležité, ať už to je třeba nevinné vaření mýdla uprostřed hlubokého lesa. Po pět století si Vindové udrží svou totožnost, neb tak činí již od dob, kdy vyšli z velikého proudu. Avšak jakmile padne socha Mocného Vida na Červeném ostrově, padne i vindské kouzlo, vindská čest a odvaha, která však bude navždy uložena v Lísce v zelené podzemní říši, kde ji najde ten, kdo se nevinně jako malé dítě projde hlubokým hvozdem a dostane se až za šípkový keř. Slyšte má slova, kouzlo říše nakonec převezme vládu nad celým světem, lidem mysl zatemní napřed tmou, vzniklou z válek, špíny a černé smrti, a pak osvícením, jež vznikne tím, že říše upálí prastaré mudrce a spolu s nimi i jejich vědomosti a pravěké učení. Upálí léčitele, babičky, a nakonec i křísníky. Její kouzlo ovládne celý svět a mezi svět Přírody a svět lidí umístí pouze pevné neproniknutelné mlhavé palisády, odkud si lidé budou jen brát, avšak zpět budou vracet jen odpad – slyšte má slova, neboť lidé více neuvidí, nepotkáme už žádné Vidy ani lady.

Po pět století se Vindové budou udatně bránit kříži.

Jednou šel Lado hlubokým lesem, kde se na listech a jehličích stromoví odrážely zlaté sluneční paprsky. V té době mu zdaleka nebylo ani deset lét, proto si mohl dovolit vesele poskakovat, schovávat se za keře a hrát si na statného hrdinu. V drobném bílém oblečení, v bílých dětských nohavicích, s Iněným červeným páskem kolem pasu a se zeleným zábleskem v očích vypadal vsutku roztomile. Jak tak šel, najednou dorazil na mýtinu, uprostřed níž se nacházel šedý balvan. Malý Lado se na něj opatrně posadil a začal přemýšlet nad tím, co zajímavého by provedl. Opřel si bradu do dlaní a zadíval se na vysoký Buk, pod nímž se nacházelo plno roští. Ladovi se rozzářily oči. Napřed shromáždil suché roští do kruhu, načež ho ze všech stran obklopil kameny. Poté odběhl zpět do vesnice pro křesadlo, malý kotlík naplněný trochou vody, aby mu nedělalo problémy jej nést, a stojánek. Když se po nějaké době vrátil zpět do lesa na kouzelnou mýtinu, položil kotlík na stojánek nad budoucí ohniště a pomocí křesadla zapálil kousek seškrábané vrchní kůry z bělostné Břízky. Jakmile se oheň rozzářil, Lado podpálil suché roští obklopené kameny a začal ohýnek rozfoukávat. Když bylo dílo dokonáno, Lado se opět posadil na balvan uprostřed mýtiny a začal přemýšlet nad tím, co dobrého by uvařil. Avšak jelikož byl z léčitelského rodu, moc dlouho v hlavě dloubat nemusel. Něco tajemného mu zamotalo jeho malou hlavičku, takže se Lado jen pomateně zasmál a začal zpívat veselou písničku. „Bukový popel,“ zpíval malý Lado, zatímco obíhal šedý balvan kolem dokola, „seber popel a vhoď ho do vody – jo, jo, jé!“ Vířivým pohybem se dostal zpět k ohni, odkud klacíkem vyšťoural již vytvořený popel ze suchého bukového roští. Potom jej vzal do rukou a hodil jej do vody v kotlíku. Chytil se za hlavu, zableskl očima, ale zpívat nepřestal. „Nemáš sádlo,“ řekl zpěvně, „nemáš lůj, chyba, chyba, chyba!“ Znovu se zasmál. „To však nevádí, neva, neva, neva!“ pokračoval, „najdi smůlu, najdi Smrku!“ Ihned poté se rychlostí vyděšeného Jelena vypravil dále do lesa, až se ocitl tvář v tvář ohromnému košatému Smrku, jehož jehličí vlídně hladil horský vánek. Lado nepřítomně pohodil hlavou. „Čeho si žádáš,“ počal opět zpívat, „malý človíčku? Prosím smůlu a dřevěnou kůru – jo, jo, jé!“ Lado se najednou sám od sebe zdvořile uklonil, načež ze Země sebral malý ostrý kamínek, který ležel poblíž. „S úctou a citlivě,“ zazpíval Lado potichu, „jako bys řezal sebe.“ Když se Ladovi po nějaké době podařilo získat kus smrkové kůry a část líně se táhnoucí, voňavé a lepkavé pryskyřice, odpelášil zpět ke kotlíku a vše hodil do vody, která se už začala vařit. Mnul si dlaně. „To to lepší,“ zpíval si, „ale něco tomu chybí! Mydl-mydl-mydllice, jo, jo, jé!“ Znovu odběhl pryč na okraj lesa, kam dopadalo plno slunečních paprsků a kde byla cítit vůně potoka. Pozorně se rozhlížel kolem, aby mu nic neuniklo. Najednou ho zaujaly jemné růžovobílé kvítky, které se leskly čistotou a půvabem jako sama Květinová Dívka. „Tady jsi!“ rozradoval se zpěvně Lado, „nesmím vladyku a jeho ženu trhat, nesmím více jak půlku s sebou brát. Tak se sbírají rostliny!“ Zdvořile se uklonil, načež utrhł několik stonků a odběhl zpět na mýtinu. Tam natrhané rostlinky přidal do kotlíku a začal celou směs promíchávat klacíkem. Všechno to pěnilo a bublalo. Když se Lado vzpamatoval, všiml si, že oheň už zhasl a směs v kotlíku se změnila v napůl tvrdou a napůl lepkavou hmotu, která vydávala pronikavý zápach. Malý Lado zamrkal očima. Vítr mu pročesal jeho hnědé vlasy. Ladovi netrvalo dlouho přijít na to, co vlastně vytvořil a jaké všestranné využití daná věc měla – oděvy, tělo, vlasy, čistota a léčení. Lado bezmyšlenkovitě popadl kotlík i se stojánkem a křesadlem, načež rychlostí blesku vyrazil směrem k vesnici na okraj bukového lesa, kudy protékal krásný potůček, jenž si prozpěvoval svou vlnkovou píseň. „Poslouchejte,“ křičel Lado z dálky, „vyrobil jsem si mýdlo! Vlastní mýdlo!“ Avšak poblíž nebyl nikdo, kdo by s ním jeho nadšení mohl sdílet. Lidé pracovali na poli nebo něco podnikali doma. To však Ladovi nevádílo. Usmál se, pokrčil rameny, shodil ze sebe veškeré oblečení a skočil do studeného potoka. Poté se natáhl na břeh, z kotlíku vyškřábal mýdlovou hmotu a celou se jí od hlavy až k patě potřel. Všude to pěnilo a vonělo. Napřed se Lado několikrát ponořil, načež se pohodlně

opřel o břeh a nechal vodní proud života, aby ho omýval. Vánek pročešával trsy rostlin, které se podél potoka nacházely. Nejen, že se Lado už po prvním ponoru cítil čistší, ale zároveň hluboko uvnitř pocítil zvláštní léčivou sílu, která mu pronikla až ke konečkům prstů. Zhluboka se nadechl. Kašík, který ho posledních pár dní trápil, nyní zcela vyprchal a rozplynul se v blyštivých kapičkách potoka. Lado se usmál. Celý rozradostněný se podíval na korunu naproti rostoucího hladkého Buku. „Jo, jo, jé!“ zakřičel a opět se ponořil do studené pramenité vody.

Víla u studánky

Za třemi horami vysokými a za třemi řekami hlubokými leží svět, do kterého lze vejít jen tehdy, jsme-li jako malé nevinné, ale zároveň zodpovědné děti, barbaři a podivíni. Avšak v žádném případě se nám to nepovede, pokud se chováme jak Římané.

Jednoho dne šel Lado lesem směrem do hrbolatých hor, kde mezi šedivými skalami tekla jako led studená řeka. Už se stmívalo, když došel ke studánce, u níž se jako ladná dívka tyčila mladá bílá Břízka. Prostředí kolem vypadalo klidně, avšak po chvíli Lado zjistil, že tam není sám. Pomaličku se otočil a za sebou spatřil stát zlatovlasou vílu, která se na něj úkosem dívala. Její téměř průhledný šat prosvítal, v jejích očích se třpytily ty nejjemnější Hvězdy. Lado se zdvořile uklonil, i když vůbec nevěděl, jaké měla víla záměry. Voda ve studánce šuměla. Krásná víla promluvila. „Mládenče,“ pravila, „víš, že tady nemáš co dělat?“ Lado popotáhl nosem, načež zrudl a pokýval hlavou. „Nechám tě jít,“ pokračovala víla, „pokud je ovšem tvé srdce čisté.“ Lado nechápal. Víla jen lehce pohnula prsty, načež Lado okamžitě na hladině studánky zpozoroval vyvěrající obrazy. První věc, kterou uviděl, byla hromada bohatství, cizokrajného oblečení, jídla a medoviny v takovém množství, že by ji nestačil za celý svůj život vypít. Lado se usmál, ale bohatství nebylo to, co od Přírody očekával. Jakmile víla spatřila, že se Lado k ničemu nemá, znovu pohnula prsty a ukázala obraz moudrého staříka, který o všem věděl, znal všechna zvířátka, rostliny a kameny a promlouval tak moudře, že k němu ostatní lidé neustále chodili pro radu. Avšak ani tentokrát se Lado nepohnul, protože moudrost také nebyla to hlavní, po čem jeho srdce toužilo. Obraz se mu sice líbil, ale krok dále neučinil. Víla Ladovi ukázala ještě pár dalších obrazů, ale když viděla, že to s ním nic nedělá, rozhodla se zkoušku mírně poupravit. Usmála se a svůdně zamrkala očima. Potom se pomaličku, ladně a téměř neslyšně vydala směrem k Ladovi. Mladá Břízka se nakláněla, nechtěla si nechat to představení ujít. Víla přistoupila k Ladovi a lehce ho objala kolem krku. „Vím, že toužíš po věčné lásce,“ řekla víla potichu, „v tom případě ti ji mohu dát, stačí jediné slůvko.“ Záludně se usmívala, avšak Lado znovu jen zmateně popotáhl nosem. „Nemusíš mi dát ani bohatství,“ odpověděl Lado, „ani moudrost, ani naději, ani víru, ani lásku, protože hluboko uvnitř vím, že to není to hlavní, po čem toužím.“ Víla Lada pustila. Břízka zašuměla svými jemnými lístečky. „Tak,“ zeptala se víla zaskočeně, „po čem tedy toužíš?“ „Já,“ zakoktal se Lado, „bych chtěl být nevinným Plaváčkem, který se v pleteném košíku plaví lesní krajinou po řece, jež je tvořena ze samých slz. Chci být malým chlapcem v košíku, který se usmívá a zlatě září na všechny strany, který skutečně miluje, který je skutečně moudrý a bohatý, neboť to byl sám Pravdy Vid, kdo ho takovým učinil.“ Víla poslouchala. „Jedině takový usměvavý chlapec v malém košíku,“ pokračoval Lado, „je odvážný a přímý, nejpřímější ze všech lidí.“ Víla se na Lada znovu podívala úkosem, načež se ale roztomile usmála a vmžiku zmizela uprostřed vod studánky. Nezbyla po ní ani stopa. Jeden březový lísteček se utřhl a dopadl Ladovi přímo na hlavu.

Bůh Cenzorus

Je potřeba se smát ... dokud to jde.

Jednoho mlhavého dne mocný národ Říhanů hrdě dobyl životem se hemžící úrodnou krajinu zvanou Lesánie. Postavil všechny zde žijící dětinské barbary do latě a rozhodl se, že pro ně vytvoří nového boha, kterého by mohli uctívat. Všichni hlavní představitelé Říhanů se sešli vedle barbarského posvátného háje, aby celou záležitost projednali. „Ten nový bůh,“ řekl jejich vojevůdce, zatímco se vleže ládovál hroznovým vínem, „musí samozřejmě poslouchat naše říhské bohy, aby bylo jasné, kdo je tady pánem.“ „Správně,“ souhlasil jeho poskok, „ale zároveň musí být pro místní přijatelný. Měl by mít i nějaké barbarské atributy.“ Poskok se důležitě usmál, neboť právě použil cizí slovo. Vojevůdce se poškrábal na bradě. „Ale ne moc,“ navázal na svého milostného poskoka, „musí hlavně poslouchat naše bohy, musí se před nimi klanět a musí samozřejmě uctívat i naše zákony. Navíc, my chceme z této úrodné krajiny vytěžit maximum, lesy pokácíme a zasadíme zde olivy nebo něco takového.“ Vojevůdce se na chvíli zamyslel. „Proto,“ pokračoval, „by to měl být bůh, co nesnáší lesy, co nesnáší ten jejich způsob života a co nesnáší to jejich čarodějnictví.“ Říhané totiž věřili, že všechno kruté čarodějnictví zásadně pochází od jejich sousedů a nikoli od nich samotných. „Co,“ dokončil vojevůdce, „nebude stát v cestě pokroku.“ Všichni přítomní nadšeně pokývali hlavou. Nuže, milé děti, tak vznikl bůh Cenzorus. Místní lidé byli zprvu k novému bohu podezřívaví, avšak jelikož jim sliboval pevné připojení k říhské říši a výhody, které nabízel její životní styl, mnozí tohoto nového boha přijali. A protože byl jejich nový bůh poslušný těm říhským, které Říhané stejně jen zkopírovali od svých sousedů Řechtů, byli poslušní i oni samotní. Avšak jednou, během temné noci, kdy zářil jasný úplněk, se semlelo něco, s čím nikdo nepočítal. Nový bůh Cenzorus se v noci sám procházel po Lesánii. Přemýšlel. Koukal se na celou tu krásnou krajinu kolem, na ty vysoké statné stromy, které tu snad stály od počátků věků. Najednou se zastavil. „Proč,“ řekl si Cenzorus nahlas, „proč musím chtít tyto lesy pokácet? Proč mám poslouchat toho maniaka Jovu?“ Všechno kolem se otřásl. „Budeš mě poslouchat!“ ozvalo se ze zdánlivě nejvyšší hory, „já jsem Jova, pán všech bohů a lidí.“ Cenzorus zamrkal očima. „Tyto lesy,“ snažil se Jovovi odporovat, „jsou mnohem starší než ty! Nemůžu jim ublížit, nemůžu ublížit něčemu posvátnějšímu, než jsme my oba dohromady!“ V tu ránu se spustila strašlivá bouře. Všichni původní obyvatelé Lesánie se probudili. „To je bouře,“ řekl jejich náčelník překvapeně, „co ji způsobilo?“ Nevěděl, že mezi Jovem a Cenzorem došlo ke krutému boji na život a na smrt. To víte, děti, tehdy ještě Říhané nevěděli, že pokud by místo nových bohů pro svá dobytá území vytvářeli jen svaté, kteří by čerpali sílu od jednoho všemohoucího boha, žádný z nich by si na daného vše-boha netroufl. Jenže Jova i Cenzorus byli oba mocní bohové, a tak se jejich síly mohly střetnout. „To určitě ti Říhané!“ rozkřikl se zničehonic jeden starší kmene, „ti všichni mohou za hněv bohů! Pojdme jim dát co proto!“ Všichni lidé souhlasili a vypravili se směrem ke stále ještě spícím Říhanům, jejichž žaludky byly plnější než všechny oceány dohromady. Boj netrval dlouho. Překvapení Říhané nevěděli, co se stalo, ani kdo proti nim během této temné noci útočí, a tak jen zbaběle utekli a nechali celou Lesánii daleko za sebou. Ještě dříve, než začalo svítání oznamovat nový den, se místní lidé Cenzorovi poklonili a upravili jeho modlu tak, aby místo poslušnosti k Říhanům splynul s duchem této krajiny. Upravili mu i jméno, nikdo už mu totiž neřekl Cenzorus, ale jedině „pán Lesánie“. Svítání. „Ať žije náš statečný pán,“ volali místní lidé slavnostně, „a ať Jova někam zaleze a víckrát se tu neukazuje!“ Potom celý den oslavovali, hodovali a veselili se. Říhané už o jejich zem nikdy ani pohledem nezavadili.

Jiný pohled

Pokud znáte a jste si skutečně jistí svou totožností, nemáte potřebu ji obhajovat před ostatními nebo jim ji vnucovat, protože zkrátka víte, že to tak je.

Dnešní doba je prý zatím ve všem nejlepší. Aby ti, co to tvrdí, po říšském způsobu obhájili svůj názor, straší nás pojmy minulých časů jako krevní msta, neléčitelnost některých běžných nemocí, vysoká úmrtnost dětí, neustále probíhající dnes nemyslitelné vraždy, které ale většinou mají pouze jeden doložitelný případ, zvířecí a lidské oběti ... vždyť kdo by dnes zabíjel? Ostatní to rádi udělají za nás a dopraví nám maso až pod nos, abychom si nemuseli „špinit“ ruce. Lidé se odstřelují těžkými zbraněmi, sice jich zemře o mnoho více, ale nikdo z obou stran nemusí protivníka vidět tváří v tvář. Bezpilotní letadla obětují mnohonásobně více lidí, ale nikdo se nemusí „poskvřnit“. Vždyť dnes kolektivní vina nepadá v úvahu, protože se za ni přeci navždy někdo kdysi dávno uprostřed pouště obětoval. Nemusíme se přeci dívat Přírodě ani ničemu jinému do očí, vždyť nepovažujeme nic kromě nás za živé ... snad ještě zvířata. Avšak co kdybychom žili v době, kdy lidé považovali za živé a přímo posvátné i stromy, rostliny, kameny, a dokonce i sekery? Věděli bychom, že musíme provést obřad, že musíme dát něco na oplátku za život, který si bereme. Ať už se na nás kouká rostlina, kterou chceme sníst, nebo zvíře svýma hlubokýma klidnýma očima, jehož tělo nám pak poskytne dostatek potravy. Tehdy se díváme Přírodě do očí a pevně si uvědomujeme svou závislost na ní. Vůbec nejsme oddělení, ale navždy spojení. Víme, že kdybychom se ocitli uprostřed prázdna, kde není vzduch, ale jen neskutečná zima, ihned bychom zemřeli. V očích zvířete vidíme sami sebe před tím, než jejich světlo navždy zhasne. Malá květinka přestane zářit, když ji utrhneme, avšak přesto máme pocit, že nás její dech hladí, přistoupili-li jsme k ní s upřímnou odvahou a nutností. Nutností, že musíme přežít. Nic z toho jsme si nekoupili hotové v obchodě, abychom to pak proměnili v odpad, který za nás opět někdo odveze na jedem prosáklou skládku. Dnešní doba je asi jednoznačně pohodlnější. Co nám brání sníst několik kurníků měsíčně? Nic a je to levné, samo se to zjeví a samo to zmizí. Pohodlnější ... dnešní doba je pohodlnější, ale je lepší?

Byl jsem mladíkem, co stál na mechem pokrytém kopečku uprostřed hlubokého lesa. Vypadalo to, jako by stromy sahaly až k Nebesům. Připadalo mi, že Duby byly široké jako ty nejstarší Sekvoje na americkém západě. Všude byla cítit vůně dřeva, kvetoucích rostlin a teplého léta. V dáli se mihotaly dva zalesněné kopce, jeden vypadal jako sedící Žába, ten druhý větší pak jako po dobrém jídle odpočívající Vydra. Všude byly stromy a nekonečné lesy. Já byl oblečen jen v prosté bílé košili, která mi sahala až pod kolena. Nic jiného jsem na sobě neměl. Dýchal jsem zhluboka. V ruce jsem držel hliněnou misku s roztlučeným zrním a medem. Hleděl jsem před sebe. Na konci kopečku, na kterém jsem stál, totiž vedle tmavě zelených Kopřiv seděla dívka. Bezmyšlenkovitě se dívala do dáli na třpytivou čistou řeku, která se jen hemžila Lososy a dalšími rybami. Jemné sluneční paprsky se odrážely na jejím povrchu a odhalovaly tak sílu jejího proudu, jelikož před několika dny vydatně přšelo. Stál jsem na místě. Byl jsem stydlivý, velmi stydlivý. Dívka měla na sobě také pouze dlouhou bílou lněnou košili a nic víc. Neměla na sobě žádné barvy, ale přesto byla čistější než kapička ranní rosy. Její dlouhé rozpuštěné vlasy voněly lesními bylinkami, v jejích očích planula skutečná krása. I když již byla malinko starší, stále vypadala velice mladě, protože na jejích tvářích nikdy neulpěl zdánlivě okrašlující jed. Listí zašumělo, nadechl jsem se. Věděl jsem, že se červenám a že samovolně klopím hlavu, ale přece tu jen tak nebudu stát? Ten obrázek se mi navždy vtiskl do paměti. Jak jsem

bosý kráčel po vlhkém mechu, jak jsem se zaposlouchal do dívčina líbezného zpěvu, jak jsem vnímal každé jednotlivé slovo ...

*Z proudu my teď vycházíme,
o pomoc bohů prosíme,
lesní víly jdou nám vzorem,
odívané bílým šatem.*

*Obilí je zdroj života,
statečnost, Oheň a Voda,
jsou naši mocní spojenci,
spolu s Lípami a Duby.*

Takový byl náš osud, naše spojení s Přírodou a posvátnými řekami, prameny, kopci, údolími, stromy a vším, co nás obklopovalo. V té líbezné písničce bylo vše. Teprve nyní dívka zaslechla moje tiché kroky, kterými jsem nechtěl její písničku přerušit. Podívala se na mě. Zastavil jsem se. Sklopil jsem hlavu. Nastala chvíle ticha, protože i když dívka asi očekávala, že objasním důvod své návštěvy, já nebyl schopen jediného slůvka. Dokonce jsem se jí ani nemohl podívat do očí. Cosi mi v tom bránilo. Kroky. Dívka vstala a šla ke mně. Já se nehýbal, pouze jsem se díval doisky, kterou jsem držel v ruce. Viděl jsem jemné nožky, které doplňoval odraz slunečního světla na bílé košili. Dlaň. Prsty sahají po rozmačkaném zrní s medem. Líbezný mlasknutí. Chvíle ticha a ... objetí? Pevné objetí, které mi přitisklo misku až ke hrudi. Ptáčci zpívali klidnou píseň, zatímco mně připadalo, jako by to objetí trvalo věčně ... „Copak je něco takového možné?“ mohli byste se ptát, „a mezi krvelačnými barbary, co jen rabují a znásilňují, byt' to byli naši předkové? Mezi těmi, co se jen řídí nejnižšími pudry? Není to celé náhodou jen přebásněná idylka?“ Můžete si myslet, co chcete. Můžete si myslet i to, že nás čeká pokroková, pohodlná a překrásná budoucnost v pozemském městském ráji, který nakonec možná pro naše potomky vytvoříme. Můžete si klidně myslet i to, že je dnešní doba zatím nejlepší ze všech, že naše dnešní kultura stojí nade všemi ostatními, že cizí náboženství nebo militantní ateismus zvítězí nad vším, aby se pak sám stal ortodoxním dogmatem. Ano, takhle my dnes myslíme, pomocí cizích slov, popisů, kritiky a dohadů. Můžete si myslet i to, že původní pohledy na svět byly všechny špatné. Ale jste si tím vším jistí? Je váš dnešní pohled na svět součástí vaší skutečné totožnosti? Opravdu jste hluboko uvnitř takoví, jací se ukazujete navenek? Má poslední stěžejní otázka zní: Kdo vlastně jste?

Kultura zaobleného přístroje

„Každý, a myslím tím úplně každý, bude věřit tomu, čemu chce věřit. To nelze změnit.“ – Lado

Bylo, nebylo, v budoucích světech a budoucích časech vytáhl adept v bílém plášti zpod odkopané hroudy hlíny prazvláštní věc. „Mám to!“ zvolal nadšeně, „tady je to také!“ Ostatní přihlížející jen nevěřícně tleskli dlaněmi. Přední badatel, který stál po adeptově pravici, začal tu podivnou věc důkladně prohlížet. „Je celá černá,“ počal potichu mluvit, „v rozích zaoblená, vpředu má ohromnou černou obrazovku, nad níž se nachází malý reproduktor a kamera ... no zkrátka, je to skutečně ono.“ Lidé úžasem vydechli. „Nerozumím tomu,“ navázal adept, „tyhle věci nacházíme po celém světě, v Americe, Africe, Asii ... ale že na ni narazíme i ve střední Evropě, to mi skutečně hlava nebere.“ Vzadu stojící historik se nadšeně usmíval. „Proč?“ zeptal se, „konečně to potvrzuje mé domněnky a historické důkazy.“ „Ano,“ vložil se do rozhovoru opět přední badatel, „naši vědci zjistili, že všechny

tyto zaoblené přístroje pochází z Číny, což znamená, že kdysi dávno muselo být v Číně jakési velitelství tohoto světového etnika, které kdysi pokrývalo prakticky celou planetu.“ Historik si promnul dlaně. „Přesně,“ doplnil, „před velkou katastrofou máme jen málo historických materiálů, ale zachovalo se nám video, které ukazuje návštěvu jakéhosi střeoevropského prezidenta do Číny. To znamená, že tehdy asi tento prezident jel do Číny, kolébky tehdy světového etnika zaobleného přístroje, podat hlášení o stavu místní provincie. Všechno sedí, konečně i archeologie potvrdila tyto nezvratitelné důkazy.“ „To jsem nevěděl,“ znejistěl adept, „že před velkou katastrofou byli lidé na světě takhle sjednocení a že to všichni byli etničtí Číňané.“ „Důkazy nelžou,“ ujistil ho přední badatel, „pravděpodobně tento zaoblený přístroj v Číně nejen vyráběli, ale také ho tam vymysleli, jelikož neexistují důkazy, které by tvrdily opak. Je to zkrátka nejpravděpodobnější a nejjednodušší vysvětlení.“ Adept se zarazil. „A kdy vlastně,“ zeptal se, „ty přístroje používali?“ „Datování je nepřesné,“ odpověděl zamyšleně přední badatel, „ale myslím, že někdy mezi léty 1850 až 2100.“ Adept si povzdechl a sklopil hlavu. „Myslel jsem,“ řekl potichu, „že naši předkové žili jinak, že třeba měli vlastní stát a že odolávali nájezdům z Východu i ze Západu. A oni to zatím byli jazykově a kulturně Číňané.“ „Proto nesmíš věřit pohádkám,“ odvětil historik, „navíc to asi ani naši předkové nebyli, protože po velké katastrofě se tu prokazatelně usadil někdo jiný, kdo rozhodně nebyl Číňan.“ Zamyslel se. „Vidíš,“ dokončil, „jedině naše moderní věda dokáže odhalit absolutní pravdu, jelikož je vlastně smyslem existence lidstva tuto pravdu hledat a hýčkat ji, neboť jediné skrze ni můžeme nalézt věčnou spásu. A tou absolutní pravdou v našem případě je, že zde žijící lidé byli rovněž součástí čínské globální kultury zaobleného přístroje, která vládla celému světu.“ Přední badatel souhlasně a hrdě pokýval hlavou.

Nečekaná návštěva

I na podivných místech v podivných dobách si dávejte pozor, protože nikdy nevíte, kdo nebo co vás sleduje.

Rozhodl jsem se, že se tentokrát na domácí úkol podívám nikoli v teple svého pokoje, nýbrž v ohromné veřejné knihovně hlavního města. V klidu jsem se posadil ke stolu, zatímco jsem si dával pozor na to, abych svým šustěním příliš nerušil pilné studenty v okolí. Vytáhl jsem ohromný sešit a nalistoval v něm poslední stránku. Opatrně jsem stiskl tlačítko na propisce a vrhl se do rozepisování řešení zdánlivě obtížného matematického příkladu. Ze začátku se nic zvláštního nedělo. Seděl jsem na místě, jen občas jsem zvedl hlavu, abych se podíval na nově přicházející čtenáře, načež jsem se opět plně ponořil do počítání. Avšak netrvalo dlouho a já hluboko uvnitř pocítil prazvláštní přítomnost. Zvedl jsem hlavu. Kolem procházel hlouček lidí, který zaplavil celý můj výhled do okolí. Povzdechl jsem si. Jakmile jsem tak učinil, najednou jsem mezi lidmi spatřil zelenavý záblesk. Zarazil jsem se. „Určitě jsem už unavený,“ pomyslel jsem si. Opět jsem sklopil hlavu a snažil se konečně ten dlouhý příklad dopočítat. Byl jsem do toho tak zabraný, že jsem už vůbec nevěnoval pozornost tomu, co se kolem mě děje. Nepříjemný pocit. „Jak já to tu nenávidím,“ promluvil najednou tajemný hlas, „ty umělé budovy, to mrtvé prostředí. Víš, že dříve tady kolem byly jen hluboké lesy?“ Oči jsem měl otevřené dokořán. Věděl jsem, že naproti mně u stolu někdo sedí. Báł jsem se zvednout hlavu, ovšem nakonec jsem sebral odvalu a pomaličku se před sebe podíval. Napřed jsem spatřil dlouhý hnědý kabát, patrně součást nějakého moderního trendu nebo retro stylu. Když jsem se díval výše, spatřil jsem pod mužovým krkem uvnitř kabátu tmavě zelené nebo hnědé listy stromů. Teprve při pohledu do obličeje tajemného cizince jsem zůstal sedět jako přibitý. Vlasy měl dlouhé a tmavě černé, v očích

mu probleskoval světle zelený plamen a na tváři se mu třpytil záludný úsměv od ucha k uchu. Začal jsem se třást. „Však jsem sem také přišel jen kvůli tobě,“ dokončil muž a napil se čaje z kelímku. Nastala chvíle ticha, soustředil jsem se jen na zvuk pomalého srkání horkého nápoje. „Nejvíce nenávidím,“ pokračoval muž, zatímco pokládal kelímek na stůl, „tyhle plastové věci.“ Upřel na mě pohled. Stále se usmíval. Já nebyl schopen jediného slova. „Máš tam malinkou chybu,“ řekl nakonec, „po integrování musíš to x na třetí vydělit třemi.“ Otevřel jsem ústa dokořán. Byl jsem sice stále překvapený, ale odvaha se mi opět zjevila v srdci. „Ty,“ zeptal jsem se koktavě, „ty znáš matematiku?“ Muž se rozesmál. „Samozřejmě, i když věci,“ začal vysvětlovat, „které jsou důležité pro vás, jsou v jiných světech naprosto nepodstatné.“ Najednou jsem ucítil vůni lesa po dešti. „Proč bych měl psát a počítat,“ dokončil muž, „když stačí, abych promluvil, abych pohnul prstem, a věci mě začnout poslouchat. Proč bych měl psát na papír, když stačí, abych vše vyčetl ze stromů a z Hvězd.“ Muž se usmál, načež z kapsy mrštně vytáhl jeden z nejnovějších modelů chytrého telefonu, na kterém si začal něco prohlížet. Po chvíli jsem poznal, že si čte zprávy. Smál se. „Nebo ty vaše zbraně,“ řekl najednou, „jsou stále vtipnější a vtipnější.“ Kolem procházeli lidé, ale nevěnovali nám pozornost. „Avšak jsou zároveň křehčí,“ dodal muž, „stačí jeden sluneční záblesk, jedná rána a vše službu vypoví.“ Náhle si všiml, jak jsem se začal zajímavě dívat na ten jeho telefon. „Líbí se ti?“ řekl muž záludně s rozjařeným úsměvem, „tak sleduj.“ Najednou se v jeho dlani zablesklo, mobil počal měnit tvar, součástky uvnitř začaly poskakovat, měnit své pozice a strukturu. Všude kolem nich panoval modravý záblesk. Netrvalo to dlouho a v mužově ruce se objevila docela malinkatá krabička. Muž se usmíval. „Co je to za věc?“ zeptal jsem se zvědavě. Muž se ještě více usmál, položil krabičku na stůl a zmáčkl tlačítko. V tu chvíli celou desku stolu mezi námi zaplavil obraz, na němž bylo krásně vidět několik okýnek s videi, obrázky a různými otevřenými programy. Najednou se muž dotkl jednoho okýnka, načež ho jediným hmatem odeslal na mou stranu. Video se ihned natočilo do mého pohledu. Okamžitě jsem poznal, že se asi jedná o záznam z určité placené verze milostných hrátek. Chtěl jsem se videa dotknout a spustit ho, jenže v tu chvíli se celý obraz rozplynul a stůl začal zarůstat nejrůznějšími rostlinami a houbami. Vůbec jsem nechápal, co se děje. Zamrkal jsem očima. Stůl byl opět jako předtím. Muž se usmál a opatrně vzal krabičku do ruky, kterou natáhl směrem ke mně. „Chceš ji?“ zeptal se tiše a záludně, „tak si ji vem.“ O takové věci se mi nikdy ani nesnilo, neboť jsem si myslel, že je technologicky nemožné něco být jen vzdáleně podobného vytvořit. Natáhl jsem ruku, muž se usmíval víc a víc. Když jsem spatřil výraz na jeho obličej, ihned jsem ucukl zpět. Zamotala se mi hlava. Náhle jsem spatřil, že muž již v ruce nemá tu podivnou krabičku, nýbrž pořádně rozpálený kus železa. Muž ale nevypadal, že by ho to páliło. Naopak jen lehce sevřel dlaň, načež se vše v ní jen rozplynulo v horký vzduch. Povzdechl jsem si. „Musíš se rozhodnout,“ začal muž tajemně, „co je pro tebe důležité. V tomto životě sice budeš navždy ovlivněn touto dobou a vším, co přináší, nicméně je jen na tobě, čemu budeš věnovat pozornost a s čím se spojíš.“ Muž odsunul židli a postavil se. „Je jen na tobě,“ dokončil, „jaký život si zvolíš, kde, jak a proč budeš žít.“ Pohlédl jsem do jeho očí. Byl jsem zmatený. „Musím jít,“ dodal muž s úsměvem, „uvidíme se v lesících, co ještě v této zemi zbývají. Sem už nepříjdu.“ V tu chvíli, zničehonic, se muž naprosto vypařil. Zůstal jsem jen nehybně sedět. Avšak netrvalo dlouho a uslyšel jsem kroky, jak běží po schodech do patra, ve kterém jsem seděl. Jako první se objevil člen místní ochranky, načež ho doběhla těžce oddechující uklízečka v modrém kabátě. Dívali se po podlaze. Teprve nyní jsem si uvědomil, že se všude po zemi válejí různobarevné listy stromů. Člen ochranky se na mě podíval, načež se vypravil k mému stolu. Upřeně mě sledoval. „Kdo to udělal?“ zeptal se mě prostě a ukázal na cestičku z listů. Byl jsem stále zmatený a zaražený. „Leši,“ odpověděl jsem nepřítomně. „Kdo?“ zeptal se muž poněkud nevrle. Když však viděl, že mám na stole

sešit s rozepsaným příkladem, kterému on naprosto nerozuměl, jen mávl rukou. Uklízečka začala listí zametat. „Ten kelímek patří vám?“ zeptal se muž a ukázal na stůl. Nesouhlasně jsem zakroutil hlavou. „To se ještě nestalo,“ říkala si uklízečka nahlas pro sebe, „aby nějaký uličník roznášel takový hnus po knihovně.“ Zarazil jsem se. „Hnus?“ zeptal jsem se stále poněkud nepřítomně. Uklízečka na mě upřela svůj docela rozzuřený pohled. „Ano,“ potvrdila, „hnus a smetí.“ Vzala mop, ponořila ho do plastového kbelíku, načež začala vytírat nablýskanou podlahu. Zdi byly z betonu, všude pobíhali jen lidé, ale nikdo jiný z přírodní říše. Obrazy na zdech, umělecký styl ... mrtvo. Všude bylo mrtvo. „... a sajrajt,“ dokončila uklízečka. V tu chvíli jsem si sundal brýle a položil si hlavu do dlaní. Na místě jsem se rozbrečel jak malé dítě. Lidé kolem dělali, že si mě nevšímají, nicméně jsem věděl, že po mně pokukují. Uklízečka pomaličku přikročila k tomu členovi ochranky, který jen nevěřícně kroutil hlavou. „Co mu je?“ zeptala se uklízečka. „Ale,“ odpověděl muž, „programátor. Určitě je z té IT školy naproti.“ Rozhlížel se kolem. „Navíc začne zkouškové období,“ dokončil, „takže je ve stresu. Bude lepší, když ho necháme být.“